

## Hồi Thứ Bốn Mười

### THÊ THẨM ĐỒNG NIÊN (שושא שחור שחש שחאן)

Hàn Tiểu Tranh chỉ biết vội vã lên đường, lại không thi triển kinh công, cho nên đi một mạch đến lúc trời tối, hai người họ bắt quá chỉ đi được ba mươi mấy dặm.

Bấy giờ, Đoạn Như Yên vừa đói vừa mệt, xương cốt như muốn rã rời cả rồi.

Hàn Tiểu Tranh dường như lại chẳng có ý định dừng chân, Hàn Tiểu Tranh vẫn cắm cúi một hướng thẳng tiến, đã cách bỏ Đoạn Như Yên lại một đoạn đường.

Đoạn Như Yên lớn giọng gọi: “Này!”

Hàn Tiểu Tranh quay lại, cước bộ vẫn không ngừng, giữ nguyên thân người như thế vừa đi vừa hỏi: “Cô nương có chuyện gì chẳng?”

Đoạn Như Yên nói: “Vì sao người muốn giết Thần Thủ?”

Hàn Tiểu Tranh đáp: “Ta báo thù cho A Vân”

Đoạn Như Yên nói: “Ta chỉ nói A Vân chết rồi, nhưng ta chưa nói ai giết cô ta, người dựa vào đâu mà cho rằng Thần Thủ là hung thủ?”

Hàn Tiểu Tranh ngơ ngơ ngác ngác, không chút lưu ý, cơ hồ bị một hòn đá làm cho vấp té.

Lần này, rốt cuộc Hàn Tiểu Tranh cũng đã dừng chân, thì thầm tự nhủ rằng: “Không phải hần thì là ai? Ngoài hần ra còn ai nữa?”, Hàn Tiểu Tranh đột nhiên nhìn chằm chằm vào Đoạn Như Yên: “Cô nương, cô nhất định biết ai đã giết A Vân, xin cô nói cho ta biết! Chỉ cần cô nói cho ta biết, cô muốn ta làm gì cũng được!”

Đoạn Như Yên hỏi lại: “Thật à?”

Hàn Tiểu Tranh trịnh trọng gật đầu.

Đoạn Như Yên nói: “Được thôi, người hãy dắt ta đi ăn một bữa trước đã!”

Hàn Tiểu Tranh lại ngơ ngác: “Nhưng ...”

Đoạn Như Yên ngắt lời: “Nếu không ăn cơm, cả sức nói chuyện ta cũng chẳng còn!”

Quả nhiên, nàng không nói thêm lời nào nữa.

Đoạn Như Yên biết cái tướng ăn của mình hiện thời rất xấu xí, nhưng nàng chẳng thể nghĩ ngợi gì thêm nữa, bụng nàng quá đói.

Hàn Tiểu Tranh thì ngồi nhìn nàng ăn cơm, chỉ khi Đoạn Như Yên hỏi Hàn Tiểu Tranh: “Sao người không ăn?”, Hàn Tiểu Tranh mới nhấm nháp vài miếng.

Chẳng còn nghi ngờ gì, hai người bọn họ như thế này khiến người xung quanh chú ý, bởi vì toàn thân cả Hàn Tiểu Tranh và Đoạn Như Yên đều nhớp nhác, đi một đoạn đường dài như thế cũng chỉ mới khô được một nửa, lại thêm bụi đường bám đầy

người, cả hai người gần như toàn thân đều màu vàng đất.

Đoạn Như Yên đặt chén cơm thứ ba xuống, rồi lại như vẫn chưa đành lòng buông ra, hạ giọng hỏi: “Có tiền trả không đấy?”

Hàn Tiểu Tranh nhún vai: “Không có!”

Đoạn Như Yên vẫn bình thản: “Không có cũng không sao, người cứ ngồi ở đây, ta ra ngoài một chút rồi quay lại”.

Hàn Tiểu Tranh quả thực thật thà ngồi đấy chờ.

Không lâu sau đó, Đoạn Như Yên quay lại, lớn giọng gọi: “Chưởng quỹ, tính tiền!”

Nói xong liền lấy ra một đĩnh bạc mười lượng, kết quả chưa dùng hết một lượng.

Đoạn Như Yên đứng lên nói: “Đi thôi!”

“Không đi!”

Đoạn Như Yên lấy làm lạ: “Ăn xong rồi người còn không đi?”

Hàn Tiểu Tranh đáp: “Cô nói không ăn cơm thì không đủ sức nói chuyện, bây giờ ăn xong rồi, nên nói cho ta biết...”

Lại bị Đoạn Như Yên “hứ” một tiếng cắt ngang, nàng gắt lên: “Chuyện này có thể nói trong trường hợp này sao?”

Hàn Tiểu Tranh như vừa tỉnh ngộ, vỗ vỗ đầu rồi mới chịu đứng lên.

Đoạn Như Yên kéo Hàn Tiểu Tranh chạy nhanh, Hàn Tiểu Tranh thấy lạ hỏi: “Cô nương, sao cô phải chạy?”

Đoạn Như Yên nói: “Bởi vì không chạy thì sẽ bị người ta đuổi theo!”

Hàn Tiểu Tranh hỏi: “Sao người ta lại đuổi theo ta?”

Đoạn Như Yên nói: “Bởi vì ta chôm ngân lượng của họ!”

Nói còn chưa dứt lời thì đã nghe phía sau có tiếng kêu lớn: “Đứng lại! Đừng chạy!”

Đoạn Như Yên chạy càng nhanh hơn, Hàn Tiểu Tranh chỉ còn biết chạy theo nàng, vì Hàn Tiểu Tranh còn cần phải hỏi nàng vài chuyện.

Chạy ra ngoài ba bốn dặm, Đoạn Như Yên mới ngừng lại, Hàn Tiểu Tranh nói: “Võ công của cô không phải rất cao ư? Sao phải bỏ chạy? Cô vốn không cần sợ bọn họ!”

Đoạn Như Yên đáp: “Người để ta đánh bọn họ sao? Nếu là như thế thì ta cần gì đi chôm? Ăn xong rồi chúng ta cứ đi, không phải thế là được rồi ư? Bọn chưởng quỹ làm sao đòi tiền?”

Thật là một người phụ nữ kỳ quái!

Hàn Tiểu Tranh nói: “Bây giờ chắc cô có thể nói cho ta biết rồi chứ?”

Đích thực, lúc này đã rời xa đám đông, họ đang ở trong một rừng đào, dưới gốc cây đào là các loại cỏ đất mềm, ở đây sẽ không có người nghe được bọn họ nói chuyện.

Đoạn Như Yên nhìn ra chung quanh, sau đó ngồi xuống nói: “Vấn đề ta hỏi người, người phải trả lời thành thật”

Hàn Tiểu Tranh “A!” một tiếng rồi đáp ngay: “Được”.

Đoạn Như Yên nói: “A Vân vốn là thê tử của Tả Chi Nhai, vì sao người lại đối với cô ta tình thâm ý thiết như vậy?”

Thần tình của Hàn Tiểu Tranh dưới ánh trăng hiện rõ vẻ ngơ ngác: “Ta ... không biết, cô ta ... Tả Chi Nhai hẳn ... cô ...”

Hiển nhiên, tư duy của Hàn Tiểu Tranh đã trở nên mù mịt.

Đoạn Như Yên thở dài một hơi rồi nói: “Người muốn nói Tả Chi Nhai là trưởng phu của A Vân, nhưng lại thích ta có phải không?”

Hàn Tiểu Tranh gật đầu lia lịa: “Đúng!”

Đoạn Như Yên nói: “Ta đã muốn ai thích ta thì ai có thể cự tuyệt nổi?”, ngừng một lát, nàng lại tiếp: “Người đối với cô ta như vậy, cô ta có tiếp nhận tình yêu của người không? không à! Bởi vì ta biết người cô ta trước giờ chỉ yêu có một mình Tả Chi Nhai. Trong mắt cô ta, người chỉ là một người bạn mà thôi, huynh đệ”.

Hàn Tiểu Tranh lặng thinh, không nói lời nào.

Đoạn Như Yên tiếp tục nói: “Kỳ thực, trong lòng người chắc cũng hiểu rõ điểm này, nhưng hai năm trước cô ta đã mất tích rồi, trong hai năm nay, không lẽ người cũng chưa từng quên đi, chưa từng thay đổi?”

Giọng của nàng nhẹ nhàng vang vang, mang một vẻ như có như không, trong màn đêm như thế, bốn phía đều là bóng cây, thật dễ khiến người ta cảm thấy như đang lạc vào nơi ẩn náu của những linh hồn.

“Những gì người làm, dường như đều vì cô ta, bao gồm cả việc hiện giờ ngồi đây nghe ta nói, người có từng nghĩ qua tất cả những gì người làm, có thể nói là đối với cô ta vốn chẳng có ích gì?”

Nàng lại thở dài một hơi rồi nói tiếp: “Ta không nghĩ cô ta chết dưới tay Thần Thủ, ta cho rằng Thần Thủ cứu cô ta là vì ý tốt...”

Hàn Tiểu Tranh cắt ngang: “Thần Thủ?”

Đoạn Như Yên nói: “Đích thị là hắn. Hai năm trước, hắn sai ta đi cứu A Vân về, ta đi đến nơi, vừa lúc gặp cô ta ở dưới chân lầu nhẩy xuống sông, ta liền cứu cô ta lên, Thần Thủ rất vui mừng. Hắn để ta cùng với A Vân ở chung một nhà, vừa đúng hai tháng! Tuy thời gian chung sống dài như thế, nhưng quan hệ của chúng ta không dung hợp, dường như thượng thiên chủ định ta và cô ấy không thể sống chung. Còn nữa, ta biết ta lâu nay không dễ gì tiếp nạp người khác”.

Hàn Tiểu Tranh vẫn không nói gì, nhưng Đoạn Như Yên biết chắc Hàn Tiểu Tranh vẫn đang nghe.

Đoạn Như Yên tiếp tục chậm chậm nói: “Một ngày, sau hai tháng sống chung, A Vân đột nhiên ngã bệnh, Thần Thủ liền đưa cô ấy tách ra ở riêng, lại qua bốn năm ngày sau, Thần Thủ nói với ta rằng bệnh của A Vân không chữa được nên cô ấy đã qua đời rồi, lúc hấp hối cô ấy còn giao cho Thần Thủ một cái vòng đeo tay, nhờ chuyển cho ta, nói là để ta lưu làm kỷ niệm. Lúc đó ta có một chút cảm động, ta không ngờ cô ấy lại nhớ đến ta, lại nghĩ cô ấy còn trẻ như vậy đã rời bỏ nhân thế, ta không nén được một chút nuối tiếc và thương cảm, cho nên ta luôn mang theo cái vòng đeo tay ấy bên mình”.

“Lúc đó, ta quả thực cho rằng cô ấy vì bệnh mà chết, vì cô ta vốn không biết võ công, cho nên đối với Thần Thủ chẳng có gì gọi là uy hiếp. Còn ta đã từng cứu mạng cô ấy một lần, ta lại cùng với Thần Thủ trước nay đều như cha con, nên cô ấy đối với Thần Thủ cũng có lòng cảm ơn, đương nhiên sẽ không nghi ngờ gì Thần Thủ. Về sau, ta mới biết A Vân chỉ bị phong hàn, trong Lục Vương Phủ có đến mấy ông ngự tứ thái y, làm sao có thể một chút phong hàn mà trị không khỏi? Lúc đó, ta liền nghi ngờ, chỉ là cảm thấy hắn không có lý do gì để giết A Vân nên mới không nghĩ ngợi nhiều hơn”.

“Bây giờ ta mới hiểu sau khi hắn cho ta với A Vân sống chung, một số thói quen sinh hoạt ảnh hưởng lẫn nhau, đồng thời hắn có thể cho cao thủ dịch dung ngấm theo dõi để so sánh những chỗ bất đồng của bọn ta. Sau khi A Vân bị hại, đến một lúc nào đó, hắn có thể cải trang cho ta thành A Vân. A Vân tuy không biết võ công, nhưng cô ấy là con gái Diệp Thích, lại là con dâu của Lữ Nhất Hải, cho nên cải trang thành A Vân, có thể đạt được mục đích xuất kỳ chế thắng!”

“Sau này, giữa ta với Thần Thủ nảy sinh mâu thuẫn, đại khái cũng từ lúc đó, hắn không còn tin tưởng ta nữa. Cho nên mới có việc như người nói, Thần Thủ ngấm cho tay chân làm cho ta mất trí, lại thừa dịp cải trang ta thành hình dáng A Vân! Hắn làm như thế tất nhiên là có âm mưu, đối với cá tính của hắn, ta không còn gì để hiểu nhiều hơn nữa. Chỉ có những chuyện sau khi ta mất trí, như nay ta cũng không nhớ nổi, nên ta cũng không biết hắn lợi dụng ta đã cải trang thành A Vân đi thực hiện mưu kế gì của hắn!”

Nói đến đây, nàng mới chợt phát hiện Hàn Tiểu Tranh này giờ không nói gì, không khỏi có chút ngạc nhiên: “Này, người sao thế?”

Hàn Tiểu Tranh đột nhiên đứng dậy, hét lớn: “Giết!”

Đoạn Như Yên nghe được thanh âm đã run đến mức đứt quãng, rõ ràng Hàn Tiểu Tranh đã bị phần tột cùng.

Đoạn Như Yên tâm niệm lay động, vội vàng nói: “Ta ở đây vẫn còn một vật A Vân lưu lại, bây giờ ta đưa cho người vậy”.

Hàn Tiểu Tranh vội chạy đến.

Tay Đoạn Như Yên đang cầm, đại để là vật gì đó, nàng đứng lên đưa tay về phía Hàn Tiểu Tranh, Hàn Tiểu Tranh vội giơ tay đón lấy.

Chính lúc tay hai người đến gần nhau, thân người Đoạn Như Yên đột nhiên lệch qua, sau đó nàng kêu “da” một tiếng, hình như món đồ trong tay nàng rơi xuống đất.

Đoạn Như Yên khom người xuống đất tỉ mỉ tìm kiếm. Hàn Tiểu Tranh thấy vậy, cũng vội quỳ xuống, dùng tay mò mò trên mặt đất, hấp tấp hỏi: “là cái gì?”

Đoạn Như Yên chợt vui mừng reo lên: “Không phải đang ở đó sao?”

Ngón tay của nàng chỉ vào cạnh người Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh vội nghiêng qua xem, bỗng Hàn Tiểu Tranh cảm thấy bên sườn nhột nhột, đã không thể động đậy được nữa!

Đó là Đoạn Như Yên đã thừa cơ điểm vào huyệt đạo của Hàn Tiểu Tranh.

Trên mặt Hàn Tiểu Tranh đầy vẻ kinh ngạc và dị cảm.

Đoạn Như Yên nhẹ nhàng nói: “Người quá xung động rồi, nếu lúc này người đi tìm Thần Thủ, chỉ là đi chết! Thần Thủ đáng sợ hơn người tưởng tượng nhiều lắm!”

Hàn Tiểu Tranh vừa định mở miệng, Đoạn Như Yên đã nhanh như điện, giơ tay điểm vào huyệt cam của Hàn Tiểu Tranh.

Đoạn Như Yên nói: “Người không cần nói gì cả, người yên tâm, ta đối với người tuyệt đối không có ác ý, vì ta cũng nhìn ra người đối với ta không có ác ý. Trong thiên hạ không có được bao nhiêu người có thể lừa được ta, Thần Thủ dám bán đứng ta, ta sẽ khiến hắn trả giá! Ta ghét nhất là bị người khác lừa gạt!”

Nói đến đây, giọng nàng trở nên lạnh lùng, bên trong tràn đầy sự độc địa, làm cho người khác nghe thấy phải không lạnh mà run. Không thể nào tưởng tượng được một phụ nữ mỹ lệ giống nàng mà trong tâm ý lại chứa đầy sự oán hận như vậy!

Giọng điệu của Đoạn Như Yên trở lại uyển lệ nhỏ nhẹ: “Nếu như người đã không lừa ta, vậy thì chữ trên mảnh khăn tơ cũng là sự thật. Ta chưa từng yêu thích một người nào, bao gồm cả Tả Chi Nhai, ta không thích ai yêu ai, chỉ biết hận, thật không ngờ lúc ta trở thành A Vân, ta lại thích người! Đây... là vận mệnh ư?”

Nàng lại buồn bã thở dài: “Ta biết một người phụ nữ không biết yêu là một người không phải hoàn toàn là phụ nữ, người lại khiến ta biến thành một người phụ nữ hoàn chỉnh, tuy rằng bây giờ ta sẽ không yêu người nữa, nhưng ta rất cảm tạ người”.

Nàng nhẹ nhàng đặt Hàn Tiểu Tranh nằm xuống đất.

Hàn Tiểu Tranh không thể nói được gì, không thể làm được gì.

Đoạn Như Yên nói: “Người yên tâm, ta không phải là một người tùy tiện, ta chỉ cảm thấy người chắc là rất mệt rồi, ta có thể làm cho người thấy thoải mái một chút”.

Bàn tay nàng bắt đầu đấm nhẹ vào các khớp xương, huyệt vị của Hàn Tiểu Tranh, dùng sức xoa bóp, toàn thân Hàn Tiểu Tranh phát ra những tiếng “rắc rắc”

liên tiếp, nghe như gân cốt toàn thân của Hàn Tiểu Tranh đã dần cả ra.

Huyệt vị toàn thân của Hàn Tiểu Tranh bắt đầu nóng lên, phát sốt, nhiệt khí từ bên trong hướng ra ngoài rồi từ từ lan tỏa.

Từng cơn từng cơn mệt mỏi cuộn đi, Hàn Tiểu Tranh cảm thấy tứ chi bách cốt đều tê dần đi, nổi bi phần dường như muốn cắt đứt hết thần kinh thì giờ đây cũng bắt đầu mềm nhũn và dần ra.

Hàn Tiểu Tranh cứ thế mà thiếp đi.

Khi tỉnh lại, trời vẫn chưa sáng. Bảy giờ, huyệt đạo bị điểm đã qua hết thời gian, được tự hành giải khai hết rồi.

Hàn Tiểu Tranh lồm cồm bò dậy, dùng sức lắc lắc đầu mới hiểu được chút chút, nhớ lại đại khái mọi việc đêm qua.

Còn Đoạn Như Yên?

Hàn Tiểu Tranh vội vã nhân có ánh trăng sáng, chạy khắp tứ phía tìm kiếm, cuối cùng cũng nhìn thấy nàng ở dưới một gốc cây đào, xem ra tính cảnh giác của nàng rất cao, Hàn Tiểu Tranh vừa đến gần, nàng đã giật mình nhੌm dậy.

Hàn Tiểu Tranh nói: “Là ta”.

Đoạn Như Yên trút một hơi thở dài, Hàn Tiểu Tranh chân thành nói: “Cám ơn cô”.

Đoạn Như Yên hỏi lại: “Cám ơn ta cái gì?”

Hàn Tiểu Tranh đáp: “Cám ơn cô nói cho ta biết nhiều chuyện như vậy, cũng cám ơn cô khiến ta không hy sinh vô ích”.

Đoạn Như Yên vẫn lạnh nhạt nói: “Người không cần cám ơn ta, con người ta làm gì cũng không phải vô cớ đâu, ta giúp người vì ta cần lợi dụng người!”

Hàn Tiểu Tranh bàng hoàng, không ngờ nàng lại nói như vậy!

Đoạn Như Yên lại nói: “Ta biết võ công của người hơn ta xa, còn võ công của ta vốn không đối phó nổi với Thần Thủ. Đây cũng là một trong những nguyên nhân ta bị hấn khống chế bao nhiêu năm nay, cho nên ta muốn mượn võ công của người!”

Ngừng một chốc, nàng nói tiếp: “Đương nhiên, cái này đối với người cũng không thiệt thòi, vì ta hiểu rõ Thần Thủ, hiểu rõ Lục Vương Phủ, có thể nói nếu không có ta, người cũng khó làm được gì”.

Hàn Tiểu Tranh thầm ngạc nhiên về cách nói chuyện đặc biệt của nàng, quan hệ của hai người họ hiện giờ là nương tựa vào nhau để sinh tồn, Đoạn Như Yên hoàn toàn có thể nói là người đi trước, nhưng không cần phải nói lộ liễu như vậy.

Đoạn Như Yên chợt hỏi: “Thủ nghệ của ta như thế nào?”

Hàn Tiểu Tranh giật mình, nhưng lại vừa kịp hiểu ra, vội đáp: “Rất tốt, ta chưa bao giờ được thoải mái như thế!”

Đoạn Như Yên nói: “Nếu không phải ta, có lẽ người điên lên thật, hôm qua người đã đến mức muốn bùng nổ rồi, chỉ cần kích thích thêm một chút xú nữa thì người không thể nào không phát điên! Đến lúc đó còn trông vào ai báo thù cho A Vân?”

Câu cuối cùng làm cho Hàn Tiểu Tranh toàn thân đều toát mồ hôi.

Bầu trời đột nhiên bắt đầu chuyển sang càng tối hơn, Hàn Tiểu Tranh biết đây là bóng tối trước khi trời hừng sáng.

Đoạn Như Yên lại cất tiếng: “Người muốn nghe một câu chuyện không?”

Hàn Tiểu Tranh lại ngạc nhiên, nghĩ thầm: “Cô ta làm sao thế?”

Miệng lại nói: “Cô kể đi, dù sao trời vẫn chưa sáng”.

Đoạn Như Yên ngồi dựa vào gốc cây đào, lặng thinh một lúc, rồi dùng giọng bình ổn bắt đầu kể: “Mười chín năm trước, Giang Đông Bạch Thành có một tri phủ, không có con trai, chỉ có một con gái, cho nên vị tri phủ này vô cùng yêu thương con gái của ông ta. Chín năm trước, lúc cô con gái ấy vừa tròn mười tuổi, vị tri phủ này cáo lão hoàn hương, trở về quê ông ta ở Lỗ Đông”.

“Từ Giang Đông đến Lỗ Đông, xa xôi ngàn dặm, vị tri phủ cáo lão hoàn hương ấy mang theo thê tử và con gái cùng với vài người nô bộc bắt đầu lên đường về quê. Vị tri phủ ấy nghĩ rằng về đến quê nhà, có thể sống một cuộc sống bình an cho hết những năm cuối đời. Ai ngờ rằng có phong vân bất trắc, lúc bọn họ đang đi trên đường thủy, gặp phải đạo phỉ. Bọn đạo phỉ ấy giết người cướp của, không những cướp sạch tiền tài của vị tri phủ mà còn giết người diệt khẩu. Đang lúc tri phủ bị trúng độc thủ, tri phủ phu nhân sợ bị làm nhục nên ôm theo đứa con gái mười tuổi cùng nhảy xuống sông.

“Lúc đó, cô bé mười tuổi ấy hoảng sợ đến mức mặt không còn sắc, sau khi được mẹ ôm nhảy xuống sông, bị mấy đợt sóng đánh làm mẹ con phân li. Đạo phỉ thấy có người nhảy xuống sông, sợ hành tung bị tiết lộ sẽ bị quan phủ truy tập, liền dùng thuyền đuổi theo. Cô bé ấy giương to mắt nhìn thấy mẹ mình bị thuyền đuổi kịp, bị bọn cầm thú ấy kéo lên thuyền, loạn đao băm chết!”

Nói đến đây, giọng Đoạn Như Yên rưng rưng ngừng lại, rồi tiếp: “Cô bé nhìn thấy thảm trạng trước mắt khiến cho ngay cả tiếng khóc cũng không phát ra được, chỉ có nước mắt tuôn trào không ngừng. Thật sự, không bao lâu, cô bé không còn đủ sức để chống chọi với sóng nước, chỉ còn để mặc cho dòng nước cuốn trôi, khi chìm khi nổi. Trong lúc ấy, tâm niệm của cô bé đều như tro bụi, cho rằng mình chết chắc rồi, dù cho đám cầm thú kia không đuổi theo, mình cũng sẽ bị sóng nước nhận chìm”.

“Bọn cướp lại reo hò tiến đến gần cô, một nỗi sợ hãi khủng khiếp bám chặt vào tâm tinh cô, rốt cuộc cô cũng bình tâm nghĩ thầm “ta thà chết chìm cũng không để lọt vào tay các người”. Vì thế, cô liền chúi đầu xuống nước, không nổi lên nữa. Rất nhanh sau đó, sợ hãi và phần nộ thêm vào sức mạnh của sóng nước làm cho cô bé

ngất đi!”

“Nhưng cô bé lại không chết! Là một người chuyên đan lưới bắt một loại cá được gọi là cá “răng vàng” đã cứu cô ta. Thịt cá “răng vàng” rất tươi ngon, là trăn phẩm trong loài cá, nhưng ban ngày nó không bơi trong nước mà bám chặt dưới đáy sông, chỉ đến đêm khuya trời tối nó mới nổi lên kiếm ăn. Cho nên những ngư dân chuyên bắt cá “răng vàng” đều ra khơi vào giữa đêm, cô bé ấy chính là được những người đó cứu lên!”